

A tartalomból:

Violka néni búcsúztatója	2
Kicsoda a presbiter?	4
Hajléktalan ellátás	5
Gondolatok az irodalmi körről	6
Az oltárdíszítésről	7
Betegágynál	7
HH-s évforduló	8
Ádventi kórushangverseny	9
Családi napközi	10
Kórustalálkozó	11
Felügyelői gondolatok	11
Könyvismertető	12
IFI-s oldalak	13
Alkalmak	15

Áldott ünnepeket
kívánunk minden
kedves Testvérünknek!

GYÜLEKEZETI HÍRMONDÓ

2009. IV. szám

Ádvent 1. hete

Készítsétek az Úr útját!

Meggyújtjuk az első gyertyát. Az első gyertya legyen jel arra, hogy a reklámok tarka zaja el ne nyomja Isten angyalainak szavát! Egy kis csend és a gyertya fénye elég ahhoz, hogy az angyal, Isten hírnöke, vendégünk legyen.

Mert az ígén keresztül Isten maga jön hozzánk. Jön szabadító hatalmával, hogy akiket fogságban tartott a félelem, megnyugvásra találjanak Jézusnál: Övé minden hatalom. Isten jön szabadító hatalmával, hogy akiket fogságban tartott az indulat, békességre találjanak Jézusnál: Ő szolgáltat igazságot. Isten jön szabadító hatalmával, hogy akiket fogságban tartott szenvedélyük, rossz döntésük, hibájuk, azok bűnbocsánatot találjanak Jézusnál. Készítsétek az Úr útját, hogy akik egykor távol voltatok, most hazatalálhassanak Isten boldog családjának közösségébe!

Ádvent 2. hete

Ítélet előtt, kegyelem alatt

Meggyújtjuk a második gyertyát. Ez a gyertya emlékeztessen bennünket arra, hogy nem a drága ajándékok, hanem a szeretet apró jelei szereznek igazi örömet.

A mi mennyei Atyánk is egyszerű formában, kicsiny gyermek formájában, istálló és jászolbölcső takarójába rejtve adta át szeretetétnek ajándékát, Jézust.

Ez az ajándék legyen mérlege minden tetünknek! Hiszen könnyűnek találunk rajta minden hivatkozót, nagyizolót. Könnyűnek találunk rajta minden versengést, megfelelni akarást és számítást.

Ugyanakkor Isten hűséges szeretete nemcsak megtanít minket arra, milyen leleményesen és sokféle módon ki lehet fejezni szeretetünket, hanem védelmébe vesz minket, ha rossz lelkiismeretünk ékeskedésre vagy szorongásra készítetne. Ítélet előtt élünk, de kegyelem alatt: az értünk tetet öltött Jézus jósága véd meg minket a gonosz minden támadása ellen.

Ádvent 3. hete

Senki meg ne tévesszen titeket!

Meggyújtjuk a harmadik gyertyát. Ez a gyertya a várakozásra emlékeztet minket. Arra a reménységre, hogy egyszer minden hiányunkat betölti a szeretet.

Vannak olyanok, akikről azt gondoljuk, nekik már semmit nem lehet ajándékozni, mert mindenük megvan. Vannak olyanok, akikről azt gondoljuk, nekik semmit nem lehet ajándékozni, mert nekik semmi nem elég. Ezek a gondolatok ne tévesszenek meg minket! A szeretetből sohasem elég, és a jól adott szeretet mindenkinek örömet szerez. Látunk hirdetések, s azt gondoljuk, ha nekünk nincs meg ez vagy az, kevesebbet érünk másoknál. A reklámok se tévesszenek meg minket! Mert boldoggá egyedül a szeretet tehet. S mi ismerjük azt a szeretetet, amellyel Isten szeret minket. Ezért ádventban Jézust várjuk, akiben Isten szeretetét megismerhettük.

Ádvent 4. hete

Menjetelek elé örvendezéssel!

Meggyújtjuk a negyedik gyertyát. Idén ez a gyertya is öt napon át ég Szentestéig. Ez a gyertya emlékeztessen a beteljesülésre.

Miközben a készülődés egyre sürgetőbbé válik, gondoljunk az asztal mellett üresen maradó székekre, a fa alatt maradó ajándékokra, gyermekkori, beteljesületlen álmainkra! Nem ünneprontás ez, mert azzal a reménységgel gondolhatunk rájuk, hogy mindazt, ami most hiányos, töredékes, Isten országa teszi teljessé.

Isten országa, amelynek első virágaként érkezett hozzánk Jézus. Ő a jele annak, hogy Isten minden ígétét megtartja és betölti. Jézus a jele annak, hogy örömünk egykor teljessé lesz. Ezért hálaadással megyünk az Úr elé.

Hálaadásunkat boldog énekekben és felszabadult imádságban fejezzük ki. Örömről, reménységünk kifejeződik abban is, ahogy egymás felé fordulunk: legyen helye asztalunknál azoknak, akik otthonunk melegére vágnak.

„Ha élünk, az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Ezért akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk”

(Pál Róm. 14:8)

Emlékezés Falussy Ferencnére, Violka nénire, gyülekezetünk volt felügyelőjére,
a temetésén elhangzott búcsúztatóval és prédikációval

Minden oldalról körülfogtál, kezedet rajtam tartod.
Csodálatos nekem ez a tudás, igen magas, nem tudom fel-
fogni.

Uram, te megvizsgálász, és ismersz engem.
Tudod, ha leülök, vagy ha felállok,
Messziről is észreveszed szándékomat.

Hová menjek Lelked elől? Orcád elől hova fussak?
Ha a mennybe szállnék, ott vagy, ha a holtak hazájában
feküdnék le,
Te ott is ott vagy.
Ha azt gondolnám, elnyel a sötétség, vagy éjszakává lesz
körülöttem a világosság,
A sötétség nem lenne elég sötét neked, az éjszaka világos
lenne, mint a nappal,
A sötétség pedig olyan, mint a világosság.

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek, mikép-
pen volt kezdetben, most és mindenkor, és mindörökkön-
örökké. Ámen.

Minden oldalról körülfogtál, kezedet rajtam tartod.
Csodálatos nekem ez a tudás, igen magas, nem tudom fel-
fogni. (Zsolt 139)

Jézus valóban minden oldalról körülfogott bennünket. Így
vigasztal bennünket most is János evangéliuma szerint:

Ne nyugtalankodjék szívetek: higgyetek Istenben, és higgy-
etek énbenem. Az én Atyám házában sok hajlék van.
Ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek, hogy
elmegek helyet készíteni a számotokra. És ha majd elmen-
tem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam
mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti
is. Ahová pedig én megyek, oda tudjátok az utat. Tamás
erre így szólt hozzá: Uram, nem tudjuk, hová mégy, hon-
nan tudnánk akkor az utat? Jézus így válaszolt: Én vagyok
az út, az igazság és az élet. Senki nem mehet az Atyához,
csakis énáltalam. (Jn 14:1-6)

Testvéreim, most hallgassuk meg gyermekei emlékezését!
Édesanyánk 1933. február 22-én született Dombóváron. 19
éves koráig élt a szülői házban. Iskoláit Dombóváron majd
Pécsett végezte. Az egész életét meghatározó hitet, szerete-
tet, a mindenkiről való gondoskodást és odafigyelést, a
lelkiismeretességet a szülői házból „hozta magával”. Már
fiatal korában is aktívan részt vett a szekszárdi gyülekezeti
életben. Gyermekfoglalkozásokat tartott, helyettesítette a
gyülekezeti felügyelőt, Németh István lelkésznek szinte
„jobbkeze” volt. Az ifjúságot is ő fogta össze, minden mun-
kába bekapcsolódott, a neve ismert volt úgy a szekszárdi
mint a szórvány gyülekezetekben is.

1952-ben férjhez ment. Édesapánk munkája révén került

Székesfehérvárra, és itt élt élete végéig, 47 évig. Édes-
apánk haláláig éltek boldog, példamutató házasságban. Az
itteni egyházi életben is mindig aktív szerepet játszott –
édesapánk révén a református, és az evangélikus gyüleke-
zetben egyaránt.

A hit és az egyház szeretete mellett a családról való gon-
doskodás határozta meg életét. Középiskolás korunkig
otthon volt, hogy számunkra a maximális gondoskodást
biztosítsa. Naponta az iskolából hazatérve a finom „házi
kosztal” várt bennünket, tanult velünk, leckénket kiker-
dezte, és az otthonunkban az ő felügyelete mellett mindig
egy egész utcányi gyereksereg játszott.

Virág majd Botond születésekor fiatal nagymamaként az
unokák körüli gondoskodás öröme töltötte ki napjait, kik-
nek mindig mindent megadott. Két évtized múltán Bálint
majd Flóra születésekor „hozzáfiatalodott” az ismételt
nagymama szerephez. Hihetetlen aktív és fiatalos volt. 72
évesen Bálintot görkorsolyázni tanítva törte el a kezét, és
nehéz volt lebeszélni arról, hogy gipszelt kézzel süteményt
süssön Botond születésnapjára.

Egy éve, a 25 évvel ezelőtti betegség ismét elérte. Ő ezt
úgy fogta fel, hogy kapott még 25 évet a Teremtőtől, hogy
lássa felnőni unokáit. Sajnos a boldogan várt dédunoka
születését már nem érthette meg.

Az elmúlt kedden, szeptember 15-én a mennyei Atya haza-
hívta őt.

Most búcsúznak tőle gyermekei, menyje, veje, unokái, uno-
kaveje, unokájának menyasszonya.

Búcsúznak testvérei, sógornői és sógorai, unokaöccsei és
unokahúgai családjakkal, násza és nászasszonya, gyer-
mekkori barátnője, ismerősei, szomszédai, hittestvérei, a
lajoskomáromi Agapé Szeretetotthon, a református és az
evangélikus gyülekezet és annak közösségei.

Hisszük, hogy Isten, a mi mennyei Atyánk, az élet és a
halál Ura. Ő megszorít, de meg is vigasztal. Megaláz,
de fel is emel. Sírba visz, de meg is elevenít. Mulandóvá
tette életünket bűneink miatt, de egyszülött Fiát is adta,
hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete
legyen.

Ezért amikor megállunk Falussy Ferencné testvérünk rava-
tala körül, Istenhez fordulunk segítségért, igéjére figye-
lünk, hogy abból vigasztalást merítsünk.

Hallgassuk meg Isten igéjét Róma 14:8

**Ha élünk, az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak
halunk meg. Ezért akár élünk, akár meghalunk, az
Úréi vagyunk!**

Gyászoló Testvéreim!

Ezt az ígét olvastuk Violka néni halála utáni napon, az
elmúlt szerdán az Útmutatóban. Azt éltem át akkor, amiről

Violka néni is számtalanszor bizonyosságot tett: a Biblia nem egyszerű könyv, hanem Isten élő igéje, amellyel megszólít, vigasztal és bátorít.

Eszembe jutott, hogy ez az ige teljesen illik Viola nénire, hiszen egész életét, minden mozdulatát, a gondolatait Jézus szolgálatába akarta állítani. S ha feladatai, amelyeket felvállalt, nyomasztották őt, hát leginkább azért, hogy vajon Jézusnak tökéleteset adott-e. Igen, eszembe jutott, hogy ilyen szolgáló életet élt ő, és hálás vagyok Istennek érte.

Tudom, most Viola néni tiltakozna: Ne róla beszéljünk. S igaza van. Mert ebben az igében is, mint Viola néni oda-szánt életében is, az első, a kezdeményező, akitől minden elindult: Jézus Krisztus. Nem a mi döntésünk, hogy Jézusnak élünk és halunk. Hanem Viola néni is, ahogy sokunkat, Jézus szólított meg. A szülői házban, ahol hiteles példát kapott a megélt hitről, a Krisztus befogadó szeretetéről. Megszólította ifjúsági órák, hittestvérekkel folytatott beszélgetésekben és imádságokban. Megszólította konferencián Gyenesdiáson vagy Piliscsabán. Jézus szólított meg minket is. Hogyan is tudtuk volna mondani: Én az Úrnak élek, az Úrnak halok meg, ha nem tapasztaltunk volna, hogy az Úr Jézus értünk halt meg, és értünk él az Atya jobbán! Ezért most sem akarok másról beszélni, mint Jézus Krisztusról, aki minden hibánk ellenére elfogadott minket, aki értékesnek nevezett, amikor elhívott szolgálatára, és ránk bízta evangéliumát. Ő szabadított meg bennünket kereszthalála és feltámadása által. Új emberré tett minket. Mert valóban Jézussal együtt meghaltunk, és vele együtt feltámadtunk a keresztségben.

Jézus azt mondja magáról, a gyászjelentésen is ezt olvasuk: **Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbenem, ha meghal is, él.** Igen, Ő az élet, és mivel a keresztség és a hit hozzá köt, ezért magunkról is, Viola néniről is ezt valljuk: Mert Jézus az élet, ezért mi is élünk, Viola néni is él. Vele, Jézussal együtt élünk. Akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk. Tőle semmi el nem választ-hat.

Az Úrnak élünk, az Úrnak halunk meg. Viola néni így élt. S most nem a gyülekezeti szolgálatára gondolok, hanem egész életére. Mert munkáját a Múzeumban is úgy végezte, mint az Úrnak. És családjáról is úgy gondoskodott, hogy az Istentől kapott szolgálat. Amikor férje, Feri bácsi beteg volt, éppen csak az istentiszteletre jött el, mert tudta, most mellette van a helye. Amikor az unokák számítottak rá, mindig rendelkezésükre állt. Mert a család Isten ajándéka volt számára. Tudom, sokszor viaskodott magával, amikor időpont egybeesések miatt döntenie kellett két feladat között. Tudom, sokszor kétségeskedett, hogy meg tud-e felelni az elvárásoknak – legtöbbször saját elvárásainak. Ezzel a belső vívódással lett példakép számomra: hiszen az Úrnak való élet nem könnyed, vagy önállótlan, gyerekes lét, hanem kereszthordozás, megfeszülés az idő, a tér és az erő kemény oszlopai között. Hálát adok Istennek, hogy ezt a hiteles példát láthattam, hogy Viola néni sokak számára tesz bizonyosságot azzal, ahogy élt. **Ha élünk, az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Ezért akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk!**

Múlt hét szerdáján, amikor döbbenet ült szívemen, és sokunk szívén, amikor még nem is mertünk arra gondolni,

hogy Viola néni micsoda úrt hagyott maga után családjában, barátai számára és a gyülekezetben, amikor még fel sem ocsúdtunk a várhatatlan hír nyomása alól, már szólt hozzánk az Úr élő és éltető szavával. Az Úréi vagyunk. Mi is, akik veszteséget éltünk át, és Viola néni is. Az Úréi vagyunk, aki a feltámadás és az élet. Áldott legyen Isten, aki így gondoskodik rólunk életünkben és halálunkban! Ámen.

Mindenható Istenünk, mennyei Atyánk! Köszönjük neked vigasztaló és útmutató igédet. Mert nagyon szükségünk van arra most, amikor Viola néni elveszítettük.

Hálát adunk Neked, hogy őt már a keresztségben gyermekeddé fogadtad, igéd által vezetted, és megtartottad a hitben, Jézus Krisztusnál. Hálát adunk azért, hogy hitével és szeretetével világított közöttünk. Add meg neki kegyelmen, amit reménykedve hitt, és Jézusért engedd őt szent színed látására.

Vigasztald meg azokat, akik érte szomorkodnak! S add, hogy egész élete példaként álljon előttünk! Taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk, és engedd, hogy megállhassunk mindvégig a hitben, az Úr Jézus Krisztusért, akinek tanítása szerint egymásért imádkozunk:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy! Szenteltesse meg a Te neved! Jöjjön el a Te országod! Legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is!

Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma! És bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek! És ne vígy minket kísértésbe, de szabadítsd meg a gonosztól. Mert Tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

Isten békessége, amely minden értelmet meghalad, őrizze meg szívünket és gondolatainkat a Krisztus Jézusban.

Ámen

Karácsony felé

Szép Tündérország támad föl szívemben
Ilyenkor decemberben.

A szeretetnek csillagára nézek,
Megszáll egy titkos, gyönyörű ígézet,
Ilyenkor decemberben.

Bizalmas szívvel járom a világot,
S amit az élet vágott,

Behegesztem a sebet a szívemben,
És hiszek újra régi szeretetben,
Ilyenkor decemberben.

És valahol csak kétkedő beszédet

Hallok, szomorún nézek,

A kis Jézuska itt van a közelben,

Legyünk hát jobbak, s higgyünk rendületlen,
S ne csak így decemberben.

Juhász Gyula

Kicsoda a presbiter?

Az ókeresztény egyházakban az elöljárót nevezték így. Az újszövetségi korban a gyülekezetek élén presbiterek (vének) álltak. A katolikus egyházban az áldozópapot, aki rangban a püspök és a diakónus között áll, nevezik régiesen preszbiternek. A protestáns egyházakban pedig a lelkész mellé választott világi döntéshozó testület tagjának a neve. Különbség van tehát a két egyház között, míg az egyikben egyházi rangot jelent, a másikban laikus, szolgálaton alapuló vezető.

Egyházunkban tisztséget az tölthet be, aki az 1997. évi I. törvény alábbi rendelkezéseinek megfelel:

„16.§ Minden egyházközségi tag, aki az egyházi törvényekben megfogalmazott feltételeknek megfelel, jogosult a Magyarországi Evangélikus Egyház közéletében és kormányzásában részt venni. Az egyházi jogi hatalom az összes jogosult egyháztag közakarátán alapul. Az egyházi törvényekben megfogalmazott feltételek fennállása esetén minden egyházközségi tag egyházi tisztségre választó és választható.

17.§ Egyházi tisztségre az olyan feddhetetlen életű, egyházához hűséges egyházközségi tag választható, aki a Magyarországi Evangélikus Egyház jogszabályaiban meghatározott feltételeknek megfelel. Az egyházi tisztségviselők felelősséggel tartoznak a rájuk bízott feladat elvégzéséért és az anyagi javakért. Az egyházi tisztségekre történt választás meghatározott időtartamra szól. Egyházi tisztségről érvényesen lemondani csak írásban vagy törvényben meghatározott más módon lehet.”

A választási ciklus időtartama hat év, ami hosszabbítható. A presbiterre, megválasztása után, jogilag meghatározott szerep hárul.

A szó jelentése a görög *preszbüterosz*ból: vén, öreg. Ez azonban nem egyszerűen kort fejez ki, hanem inkább elöljárót, vezetőt jelent. Olyan ember, akinek tekintélye van a gyülekezetben. A Biblia eltérő nevekkkel hivatkozik rá: vén, elöljáró, presbiter, ami függ a fordítástól, valamint attól, hogy ő- vagy újszövetségről van-e szó. Nézzünk pár Károli fordítás szerinti példát:

„Menj el és gyűjtsd egybe az Izráel véneit és mondd ezt nékik: Az Úr, a ti atyáitok Istene, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak Istene megjelent nékem, mondván: Megemlékeztem rólatok és arról a mit elkövettek rajtatok Égyiptomban.” (2Móz 3,16)

„Monda azért az Úr Mózesnek: Gyűjts egybe nékem hetven férfit Izráel vénei közül, a kikről tudod, hogy vénei a népnek és annak elöljárói, és vidd őket a gyülekezet sátorához, és álljanak ott veled.” (4Móz 11,16)

Az újszövetségben is vegyessen találjuk az elöljáró és a vén megnevezést.

„Miután pedig választottak nékik gyülekezetenként véneket, imádkozván böjtölésekkel egybe, ajánlák őket az Úrnak, kiből hittek vala.” (ApCsel 14,23) „Mikor azért Pálnak és Barnabásnak nagy háborúsága és vetekedése lőn azok ellen, azt végezték, hogy Pál és Barnabás és némely mások ő közülök menjenek fel az apostolokhoz és a vénekhez Jeruzsálembe e kérdés ügyében.” (ApCsel 15,2) „Miletusból azonban küldvén Efészusba, magához hívatá a gyülekezet véneit.” (ApCsel 20,17) „És a királyiszek körül huszonnégy

királyiszek vala; és a királyiszekben látám ülni a huszonnégy Vénet fehér ruhákba öltözve: és a fejökön arany koronának valának.” (Jel 4,4)

Presbitert olvashatunk Pál apostol Timóteusnak írt első levelében és a Tituszhoz írt levélben is.

„A jól forgoló presbiterek kettős tisztességre méltattassanak, főképen a kik a beszédben és tanításban fáradoznak.” (1Tim 5,17) „A végett hagytalak téged Krétában, hogy a hátramaradt dolgokat hozd rendbe, és rendelj városonként presbitereket, a miképen én néked meghagytam;” (Tit 1,5)

János apostol 2. és 3. levelében önmagát is presbiternek titulálja.

A bibliából, ahogy a fenti idézetek is sugallják, az is kiderül, hogy az egyházi vezetőkkel szemben támasztott elvárások a presbiterekre is vonatkoznak, hiszen a püspök ebből a körből választódik ki.

„Igaz ez a beszéd: Ha valaki püspökséget kíván, jó dolgot kíván. Szükséges annakokáért, hogy a püspök feddhetetlen legyen, egy feleségű férfiú, józan, mértékletes illedelmes, vendégszerető, a tanításra alkalmas; Nem borozó, nem verekedő, nem rút nyereségre vágyó; hanem szelíd, versengéstől ment, nem pénzsóvárgó; Ki a maga házáat jól igazgatja, gyermekeit engedelmisségben tartja, minden tisztességgel; (Mert ha valaki az ő tulajdon házáat nem tudja igazgatni, mimódon visel gondot az Isten egyházára?) Ne legyen új ember, nehogy felfuvalkodván, az ördög kárhozatába essék. Szükséges pedig, hogy jó bizonyosága is legyen a kívülválóktól; hogy gyalázatba és az ördög töribe ne essék.” (1Tim 3,1-7)

Milyen követelményeknek kell tehát egy presbiternek megfelelnie? A bibliában találunk erre útmutatást Pál apostoltól: (1Tim 3,2-7) és (Tit 1,6-9). Ezt a 24 követelményt nem sorolom fel, inkább, mint a gyülekezet laikus vezetője, saját szavaimmal próbálom megfogalmazni, hogy szerintem mik azok az elengedhetetlen követelmények, amiket a presbiterekkel szemben jogosan támaszthatók. Annyi bizonyos, hogy egy gyülekezet, akinek felelőssége óriási, akkor választ jól presbiter, ha azt választja, akit Isten is kiválasztott.

1. Mindenek előtt, az elhívást meghallva, élő hittel rendelkezik. A gyülekezet építését csak így tudja segíteni. A gyülekezet ezáltal válhat vonzó lelki közösséggé, így válhatunk az „élő kövek” egyházává.
2. Ismeri a bibliát, elfogadja a keresztény hit igazságát, amit továbbítani is tud. A tévtanokat meg tudja cáfolni.
3. Erkölcsileg feddhetetlen, hitele van a gyülekezet előtt, példás életet él, amit cselekedetei is alátámasztanak. Az egyházon kívül is jó hírnévnek örvend. Családi élete rendezett.
4. Tapasztalt, karizmatikus ember, aki a gyülekezet előtt jár, a lelkésszel együtt összhangban és elhívatottan vezet a nyájat.
5. Aktívan szolgál, részt vesz a gyülekezeti munkákban.
6. Ismeri a gyülekezet tagjait, kapcsolatot tud teremteni velük, látogatja őket.
7. A hozzá forduló gyülekezeti tagoknak lelki útmutatást tud adni.
8. Rendszeresen ott van az istentiszteleten, ahol úrvacsorát vesz.

9. Ismeri és betartja az egyházi törvényeket.
10. Részt vesz a presbiteri üléseken, ahol felelősséggel nyilatkozik véleményét.
11. Gondozza a gyülekezet anyagi és szellemi ügyeit.
12. Tisztában van képességeivel, hogy az elhívást teljesítse. Jó, ha fel tudja ismerni mások képességét, ha szükséges, segítségre lehessen.
13. Anyagi lehetőségeihez képest támogatja a gyülekezetet.

Fenti feltételek és bibliai idézetek alapján akár el is tekinthetünk. Hogy tud egy presbiter maradéktalanul megfelelni a jogos elvárásoknak? Olyan tökéletes ember, aki a hivatkozott 24 bibliai követelménynek maradéktalanul megfelel, talán nincs is. Törekednünk kell azonban arra, hogy közelítsünk az elvárások felé. Rengeteg és örökös a kétely. Időnként érdemes magunkba nézni, és önkritikát gyakorolni, hogy ezt a felelősségteljes szolgálatot elvégezhessük, mert csak az a gyülekezet maradhat fenn, ahol ilyen vezetők ténykednek. Ha hitünk erőtlenné válik, kérjük Isten kegyelmét, hogy amit elvégezni képtelenek vagyunk, azt általa megvalósíthassuk! Ehhez csak két összekulcsolt kézre és nyitott lélekre van szükség.

Befejezésül, álljon itt Péter apostol első leveléből az alábbi intelme: „*A köztetek lévő presbitereket kérem én, a presbitertárs, és a Krisztus szenvedésének tanúja, és a megjelenendő dicsőségnek részese; Legeltesse az Istennek köztetek lévő nyáját, gondot viselve arra nem kényszerítésből, hanem örömből; sem nem rút nyereszkeskedésből, hanem jóindulattal; Sem nem úgy, hogy uralkodjatok a gyülekezeteken, hanem mint példányképei a nyájnak. És mikor megjelenik a főpásztor, elnyeritek a dicsőségnek hervadatlan koronáját.*” (1Péter 5,1-4)

Rumy Imre presbiter

Füle Lajos: Presbiterek

Kinek a lelke vágyik a fényre,
kinek kenyeré az Ur igéje,
és kenyeréből másnak is szel,
az presbiter.

Kinek van szeme a más bajára,
kinek van füle a más jajára,
s tennivalóit így méri fel,
az presbiter.

Ki másnak vermét sohasem ássa,
aki keresztjét nem teszi másra,
s a mások terhére így veszi fel,
az presbiter.

Ki könyörögni sohasem restell,
ki úgy van ott a gyülekezetben,
mint aki szolgál, mert van mivel,
az presbiter.

Kinek a templom kegyelem háza,
s otthon van benne, maga és családja,
bár mindenütt az Urra figyel,
az presbiter.

Aki hitét meg örömmel vallja,
mind presbiter, bár nem az a rangja,
de kedves élet Isten előtt:
megáldja és megszenteli őt.

„Szeresd felebarátodat, mint magadat” (Mát. 22,39)

(Néhány szó a hajléktalan ellátásról)

Gyülekezetünk közel tizenöt éve vállal feladatot a hajléktalanok ellátásában. A krízisközpont az ebédeltetést tudja biztosítani. Azonban a vacsoráztatást minden évben pályázattal oldják meg, de ez a pénz nem fedezi a kiosztást is. Ezért kéri a város egyházi és civil szervezeteinek a segítségét. Többek között a református, evangélikus egyház, a katolikus karitasz, az adventisták, a Szeretet gyülekezte, Szeta, Vöröskereszt, a Gaja természetvédő egyesület önkéntesei osztják be a hét napjait november elejétől március végéig.

A mi napunk évek óta a minden második hétfő. Öt órára tanácsos a konyhát birtokba venni: megkenjük az előre felszelt kenyereket és az odakészített felvágottal szendvicset készítünk belőle. Hogy legyen némi változatosság, mindig kiegészítjük némi zöldségfélével, gyümölcscsel, édességgel, de van keletje a ráadás kenyérnek is.

Hat órakor kezdődik az osztás. Egy szendvics és egy pohár tea jár mindenkinek és nem utolsósorban néhány jó szó is. Ekkor van mód szót váltani az emberekkel, és ha csak néhány mondat erejéig is, a második vagy harmadik találkozásra kikerekedik egyikük-másikuk élete, hogyan jutottak ide, és hogy próbálkoznak-e kikerülni, van-e munkájuk.

Szomorú, ha vannak sokéves ismeretségek, mert ez azt jelenti, hogy nem sikerült kitörniük ebből a létből. Szomorú, ha leépült, elhanyagolt, reményvesztett, szótlan és piszkos kéz veszi át az ételt. De még bejön érte! Ilyenkor kérjük szinte ösztönösen a Jóisten segítségét, hogy legyen gondja ezekre az emberekre is.

Az étkeztetés hét óráig tart, kb. hatvan – hetven embert szolgálunk ki, az időjárástól függően. Ha elfogy az étel, lehúzzuk a redőnyt, elmosogatunk, rendet teszünk és elköszönünk.

A gyülekezetből 8-10 testvér látja el ezt a feladatot. Tudjuk, hogy Isten nem azért küldött minket erre a munkára, hogy megoldjuk a bajba jutott emberek gondjait, vagy hogy háborogjunk a látottakon. A mi feladatunk sokkal kevesebb és sokkal több is: szeretettel szolgálni, jó szóval és mosollyal átadni az ételt. Ki tudja, lehet, hogy azon a napon először kapnak emberséges bánásmódot.

Szeretettel hívunk bárkit, aki kedvet érez, csatlakozzon ehhez a segítő csapathoz.

Mészáros Magdolna

Istentisztelet a Farkasvermi úti Szociális Otthonban

A farkasvermi úti Szociális Otthonban, minden hó harmadik szerdáján, fél 11 órakor úrvacsorai istentiszteletet tartunk. Ezek az alkalmak nagy öröm számomra az otthon lakóival, a sok kedves testvérrel való találkozás, sok esetben a kézszorítás. Jó beszélni Isten szeretetéről, amit megtapasztalunk. Mindig viszek igés lapokat, amit kincsként őriznek az otthon lakói. Problémáikról és örömeikről szoktunk beszélgetni. Hálát adok Istennek, hogy szolgálhatok közöttük, és közösen várjuk az újabb találkozást.

dr. Molnár Gyuláné

Nem a sokaság, hanem a LÉLEK

- tények, gondolatok az irodalmi körökről -

*Még nyelvemen sincs a szó,
te már pontosan tudod, Uram!
(Zsolt 139,4)*

Szándékosan, nem a szó szerinti versidézetet választottam e cikk címéül, csak a tartalmát csepegtettem ki, és hívtam segítségül Berzsenyi Dániel tollából, mert nagyon találónak, és igaznak érzem azt a „dr. Molnár Gyula irodalmi emlékkör” kapcsán.

Hosszú időn keresztül terveztük az irodalmi kör megalakítását, mert éreztük, szükségünk van arra, hogy egymással is megosszuk a szép versek örömét, amit magunkban, külön-külön mindannyian érzünk. Aztán a tervezetést 2009. év elején tett követte. Március 19-én, szűk körben megtartottuk első alkalmunkat, hála Mártika, dr. Molnár Gyuláné és dr. Brolly Tamás – az irodalmi kör vezetője – áldozatos szervező munkájának és kezdeményező-készségének.

Az irodalmi kör nevéből is kitűnik, hogy elsősorban Gyszi bácsinak, gyülekezetünk néhai felügyelőjének az emlékét szeretnénk gondozni és megőrizni azzal, hogy alkalmainkon felolvassuk szívhez szóló verseit, de foglalkozunk nemzetünk nagy költőivel is, kedvünk szerint. Alkalmaink elején imádságban kérjük Isten segítségét ezek megvalósításához.

Gyszi bácsiból áradó hit, szeretet és az Istenhez vezető út keresése sokakat megfogott. Jó példa erre Dániel című verse is:

*„... Munkámban mindig hűséggel álltam?
Az életem hogyan prédikál?*

*De mikor Istent kellett tagadni:
Jöjjön inkább az oroslánverem.
Megváltóért én mit tudok adni,
Ha hűséget vár tőlem Istenem?*

Az első alkalmunkon, többnyire Gyszi bácsi verseiből válogattunk, ki-ki a maga tetszése szerint, de mindannyiunk öröme, épülésére. Emellett elhangzottak más költők versei is (*Kányádi Sándor, Rúdyard Kipling*). Itt meg kell említenem a néhány alkalmunkon részt vevő dr. Simonyi Gyulánét, Zsóka nénit is, akit sokan ismernek gyülekezetünkben, és tudják róla, hogy Ő is gyönyörű verseket írt. Ezek közül osztott meg velünk néhányat, nagy átéléssel elmondva azokat. Szavalt nekünk egy Sinka István balladát is, amellyel nyugdíjas szavalóversenyt nyert évekkor előtt.

Második alkalmunkon, április 23-án Gyszi bácsi versei mellett elhangzott még sok vers Babits Mihály, Ady Endre, Wass Albert, Várnai Zseni, Kányádi Sándor tollából. Különös örömmel hallgatjuk mindig dr. Brolly Tamás versmondását. Az irodalom, a versek múlhatatlan szeretete versolvasás közben egy megfoghatatlan mosoly formájában tükröződik az arcán, ennek hatása alól nem tudjuk (nem is akarjuk) kivonni magunkat.

Harmadik alkalmunkon, május 21-én egy nagyon érté-

kes előadást hallhattunk meghívott vendégunktől, Román Károly tanártól, aki József Attila életével, költészetével ismertetett meg bennünket. Sok újat tudtunk meg arról a költőről, akiről azt hittük, jól ismerjük. Az előadás terjedelme miatt, ekkor sajnos a versolvasás elmaradt. Ezt még pótolnunk kell, tartozunk ezzel József Attila költői nagyságának.

Negyedik alkalmunkon, július 2-án, Radnóti Miklóst ünnepeltük, megemlékeztünk róla életének, verseinek ismertetésével. Itt engedtessek meg nekem néhány személyes szó, mert Ő az a költő, akinek legjobban szeretem a verseit. Gimnazista koromban – csak úgy magamtól – sok verset megtanultam kívülről, köztük legtöbbet Radnótitól és József Attilától. Ezeknek egy részére még mindig emlékszem, ha nem is teljesen. Hálas vagyok ezért akkori magyartanáromnak, Tima Lászlónak. Ő tehet arról, hogy műszaki beállítottságom mellett (vagy annak ellenére?) megszerettem a verseket, és abban az időszakban – a szóbeli érettségire készülés közben/helyett – megpróbálkoztam a versírással is. Sajnos nem találom azt a füzetet, amely erről tanúskodna.

Ötödik alkalmunkon, szeptember 24-én Berzsenyi Dániel pályafutásával, verseivel foglalkoztunk. Az ő személye is különleges helyet foglal el az irodalmi kör több résztvevőjének életében, hiszen a versek szeretete mellett, földrajzilag is kötődünk hozzá. Fehér Karcsi bácsival és Prépóst Karcsival, életünk meghatározó részét töltöttük Vas megyében, Berzsenyi szülőfalujának közelében.

Hatodik, eddigi utolsó alkalmunkon, november 5-én olyan témával foglalkoztunk, amelyről nem tudtuk, mi sült ki belőle, de egyöntetű vélemény szerint igazán jól sikerült. Balassi Bálint, a nemes végvári vitéz, az istenkereső katonaköltő, a folyton pörlekedő, néha durvaságra hajlamos nyelvzseni adott okot arra, hogy elmélyedjünk a XVI. század második felének formálódó magyarországi reneszánsz világában, első igazán nagynak nevezhető költőnk életében, költészetében.

Az ötödik és hatodik alkalmunkon már részt vett Ildikó, dr. Brolly Tamás felesége és Fehér Károly nyugalmazott lelkész, mindnyájunk Karcsi bácsija is. Ahhoz én kevés vagyok, hogy érzékeltetni tudjam, mennyivel tartalmasabbak, teljesebbek lettek az alkalmaink az által, amit ők ketten hozzattek kis közösségünkhöz. Ildikó a „terítéken lévő” költők korának történelmi háttérével színesítette a képet, Karcsi bácsi pedig a rá jellemző szuggesztív előadásokkal kápráztatott el bennünket, olyan összefüggések elmondásával, amelyek csak a témát értő és szerető, olvasott embernek lehet sajátja. Különösen a Berzsenyi Dániellel foglalkozó alkalmunkon adott sokat nekünk.

Alkalmainkon érezhető és észrevehető az a folyamat, amely során egyre inkább ráérzünk a költészet, a versek ízére, úgy érzem a kezdeti útkeresés után kialakult irodalmi körünk arca. Hála Istennek, a létszámunk is gyarapodik, ha nem is látványosan. Többen csatlakoztak már gyülekezetünk tagjai közül hozzánk, és úgy gondolom senki sem bánta meg. Nagy szeretettel várjuk a kör további bővülését,

hiszen van még hely a teremben és a szívünkben is. Mindannyian várjuk a következő alkalmakat, hiszen tudjuk, még alig-alig csipegettünk a hatalmas, gazdag, magyar költészet kincseiből, nem elfeledve persze az alap gondolatot, a Gyuszi bácsira való emlékezést.

Nem a sokaság, hanem a Lélek. A cím itt a cikk végén – úgy gondolom – nem szorulna különösebb magyarázatra, de mégis megteszem, mert mindannyian érezzük, akik az irodalmi kör alkalmain részt veszünk, hogy többen vagyunk, mint az elfoglalt székek mutatják, mert a Lélek itt is velünk van, erőt ad ahhoz, hogy a közös versolvasás, beszélgetés során feltöltődve, gazdagodva induljunk haza, és várjuk a következő alkalmakat.

Szeretettel várjuk a testvéreket a december 10-i alkalomunkra, ahol Gyuszi bácsira emlékezünk, halálának 5. évfordulóján.

Végezetül Gyuszi bácsi egyik rövid verse:

Imádság

Hasznos és értelmes
igazi életre
úgy kérlek
újíts meg!

Pethő Árpád
az irodalmi kör egyik résztvevője

Gondolataink az oltárdíszítésről

Talán mondanunk sem kell, mennyire meglepődünk, hogy ránk gondoltak a jelenlegi oltárdíszítők, miszerint mi legyünk azok, akik belépnének ebbe a szolgálatba. Természetesen azonnal igent mondtunk, hiszen átértettük a „feladat” fontosságát, és éreztük a bizalmat, hogy ránk esett a választás.

A kezdeti öröm után azonban erős kétségek közt gyötrődünk, hogy valóban meg tudunk-e felelni a feladatnak. Rendszeresen szabaddá tudjuk-e tenni azokat a vasárnap délelőttiakat, tudunk-e mindig megfelelő virággal készülni, nem tévesztünk-e el valamit. Egy apró tévedés is roppant kellemetlen helyzetet teremthet.

A Gondviselésnek köszönhetően olyan emberek mellé kerültünk, akik messzemenőig segítőkészek, sőt még a lámpalázunkon is átsegítenek bennünket. Ezúton is köszönjük ezt Pirka Lajosnak és nejének Katinak, akik nélkül bátran mondhatom, nem tudnánk megfelelni ennek a meg-tiszteltetésnek. Szerencsére az időpont körüli problémákat a távolabbi és a szűkebb családdal is a vártnál egyszerűbben tudtuk megoldani. Ők is érezték a szolgálat fontosságát. Mindenkitől nagyon sok segítséget kapunk, reméljük majd egyszer viszonzhatjuk is!

Bízunk abban, hogy a későbbiekben átadhatjuk a tapasztalatainkat gyermekeinknek, és ezáltal ők is érezhetik a felemelő érzést, hogy részesei lehetnek a vasárnapi Istentisztelet előkészületeinek és a gyülekezeti életnek..

Takács László és felesége

Betegágynál, kórházi ágy mellett

Sok éve, volt tanárunk kórházi ágya mellett álltunk. Egész magatartásából sugárzott, hogy teljes békességgel, Isten akaratába belenyugodva, Őrá bízta életét. Még kevés-sel halála előtt is minket segített, biztatott, tanácsolt.

Egy kedves, öreg nénire is emlékszem. Irén néni magányosan élt. Késő öregségében is, szellemileg frissen, csak fájós lábai akadályozták egyre jobban a mozgásban. Egyszer aztán megtörtént a baj. Leesett az ágyáról, másnap találták meg. Attól kezdve az állapota rohamosan romlott, de Megváltójához változatlan szeretettel ragaszkodott. Kérésére együtt készültünk énekeskönyvünk imádságai, énekei segítségével az Úrvacsora vételére. Minden földi dologat gondosan, békességben elrendezte, míg tudatánál volt.

Máriára váratlanul tört rá a betegség, amely először nem tűnt súlyosnak. Sokáig nem is vette komolyan, csak a kivizsgálások során diagnosztizálták nála a rákot, késői stádiumában. Hihetetlennek tűnt, nehezen elfogadhatónak. Gyermekei szeretetébe szeretett volna kapaszkodni, de ők messze voltak. Segítséget, vigaszt jelentettek számára az együtt hallgatott vagy felolvasott igehirdetések, beszélgetések, az együtt töltött idő.

Így tanulgatom, mit jelenthet számomra is, ha egyszer betegségemben, utolsó időmben magamra maradok. Ha elfog a félelem, kétségkedés. Milyen fontos lesz akkor a testvéri, baráti biztatás, a meggyőződéssel továbbadott isteni ígért: „*En az Úr, a te Istened, erősen fogom jobb kezedet, és ezt mondom neked: Ne félj, én megsegítelek!*” (Ézs. 41, 13), ha testvérem együttérzéssel, hittel imádkozik velem. Kórházban erre nincs mindig nyugodt lehetőség a többágyas, forgalmas kórtermekben. De a szeretetünk, együttérzésünk kifejezése nem maradhat el. Nem maradhat el a betegnek tett ígéretek megtartása sem, akár az imádságra, akár a további látogatásra vonatkoznak, ezt tapasztalatból mondhatom.

Az ágyhoz kötött, tehetetlen betegnek nagyon sokat segít egy-két apró mozdulat is, párnája megigazítása, vagy egy pohár víz is, melyre különben esetleg órákig kellene várnia. Lehet, hogy ezek nélkül az apróságnak tűnő segítségek nélkül még kiszolgáltatottabbnak érezné magát. Megtapasztalhatjuk, hogy látogatásunk nemcsak a betegnek jó, a látogató is sokat tanulhat a betegágy mellett.

Végül, nagyon fontos a vigasztaló üzenet egyszerű szavakkal való továbbadása, akár közösen ismert ének, vagy rövid imádság segítségével.

Fehér Károlyné

Kedves Testvérek!

A hideg téli időben, december 6-tól vasárnaponként két istentiszteletet tartunk a gyülekezeti házban fél 9 és fél 11 órai kezdettel.

„Rajta, menjünk föl az Úr hegyére!”

(Ézs. 2,3)

Az alább következő írások címét adó „bibliai felszólítás” volt a mottója annak az egész napos összejövetelnek, mely a magyar Házass Hétvége 25 éves évfordulójának megünneplésére szerveződött 2009. október 17-én, Esztergomban. Ezen, az ötszáz házaspár és mintegy harminc katolikus atyán kívül, részt vett a hétvégét hazánkba hozó osztrák pár, Hanna és Wolfgang Mandl, valamint Reinhold Ettl jezsuita atya is.

Most két gyülekezetünkhöz tartozó házaspár beszámolója és gondolatai következnek erről a nevezetes alkalomról:

Prépost Károly és Judit:

A Házass Hétvége lelkeségi mozgalomról már két alkalommal is írtunk, de pár szóban összefoglaljuk a lényegét azok számára, akik még kevés ismerettel rendelkeznek róla. A Házass Hétvége világméretű, Magyarországon 25 éve működő (ezt ünnepeltük most Esztergomban) a katolikusok által elindított lelkeségi mozgalom. A székesfehérvári régióban 15 éve működik a „H-H”. Időközben a katolikus szervezők más felekezeti párokat is maguk közé hívó szavára a mozgalom ökumenikussá fejlődött. Az első evangélikus szervezésű Házass Hétvége öt évvel ezelőtt, 2004. október 15-17-én volt Révfülöpön. Abban a megtiszteltetésben volt részünk, hogy mi is résztvevői lehettünk ennek az első evangélikus szervezésű alkalomnak. Több evangélikus házaspár – így az azóta már jó ideje „team párként” tevékenykedő Bencze András és Timi, valamint Kiss Laci és Rózsa – katolikus testvéreink által szervezett elsőhétvégén indult el a mozgalomban. Azért fogalmazunk úgy, hogy indult el, mert a Házass Hétvége nem fejeződik be az elsőhétvégével. Az első „alapozó” Hétvége olyan lelkiekben gazdag, szereteteli programot kínál, ami egyben garancia is a folytatásra. Ez a mi esetünkben is beigazolódt. A mi kis „csoporthoz” és az azóta elindult újabb csoportok (már négy evangélikus Házass Hétvéges csoportról számolhatunk be) aktív, eleven életet élnek, mélyülnek a kapcsolatok és nyugodtan elmondhatjuk, hogy egy jól működő közösségé forrtak össze. A négy kiscsoport, a katolikus elsőhétvégén részt vettekkel kiegészülve, egy nagyobb közösséget alkotva havi rendszerességgel találkozik, mindig nagy várakozással, bizakodással nézünk a következő alkalom elé. Az egymásra figyelés, gondoskodás, az esetlegesen hiányzóért való aggódás jellemzi ezt a közösséget.

Az Esztergomban tartott jubileumi rendezvényen Székesfehérvárról 28 fő (14 házaspár) vett részt, ebből 4 házaspár a mi evangélikus gyülekezetünkben. Az egész napos program a regisztrációt és helyfoglalást követően – ami az 1100 főt figyelembe véve nem is volt kis feladat – 10h-kor kezdődött. A köszöntések, eligazítások után következtek a tartalmas „Bevezető”-k, melyeket a H-H rendszer szerint minden esetben két-két házaspár (team-pár) és egy-egy katolikus atya tartott. A mély, ben-

sőséges tartalom bemutatására álljanak itt az elhangzott bevezetők (témakörök) címei.

Önmagunk kiüresítése – vágy az Úrral való találkozásra (Simon Béla és Juli – Bacsmai Laci atya – Török Lajos és Györgyi)

Legyen meg a te akaratod – Isten álma velünk kapcsolatban, és mi erre a válaszunk?

(Csincsik Lajcsi és Rózsa – Nagy Jóska atya – Noé Zoli és Gabi)

Közösségben adjunk hálát az Úrnak!

(Orosz Árpai és Mária – Keczely Károly atya – Bencze András és Timi)

Ezeket a témákat a jelenlévők, aktív részvétellel a házaspárok egymás közt, vagy kisebb csoportokban is feldolgozták. (Ezért nevezik a team-ek által előadott témákat csak bevezetőnek)

A nap legünnepélyesebb programjára, az összes résztvevő közösen átvonult az Esztergomi Bazilikába.

Itt a magyarokkal együtt ünnepeltek az európai országok házass hétvéges közösségeinek képviselői is, 17 házaspár és 14 pap, akik október 15-től október 18-ig a Szent Adalbert Központban vettek részt a Házass Hétvége Európa Tanácsának ülésén. Az ünnepi szentmise előtt bemutatták őket. A szentmisét Erdő Péter bíboros megbízásából dr. Udvardy György címzetes püspök mutatta be 44 koncelebráló pappal együtt. Jelen volt Bíró László püspök is, aki a Házass Hétvéges mozgalom legnagyobb patrónusa Magyarországon.

A szentmisén aktívan részt vettek a közös könyörgő imádságban református és evangélikus (Végvári Tamás és Kriszti) házaspárok is.

A magyar Házass Hétvége történetéről jubileumi könyvet jelentetett meg a hazai közösség erre az alkalomra. A kötetben a lelkeség vezetői, ismert művészek, tudósok és közéleti személyiségek vallomásai olvashatók.

A közösség lelkes és odaadó munkával szervezte meg ezt a felemelő és szép ünnepet. Az estét vidám, műsoros program zárta a gimnázium aulájában.

Lelkiekben gazdagodva, mély tartalommal megtöltött nap után utaztunk haza, azzal a meggyőződéssel, hogy az ezután következő hétköznapiakra is kitartanak még az Esztergomban átélt élmények.

Prépost Károly és Judit

Végvári Tamás és Kriszti:

Egy „rázós” hét péntek estéjén, amikor éppen azon tanakodtunk, elég lesz-e a hétvége arra, hogy az itthoni lemaradásainkat behozzuk, esetleg a munkahelyről hazahozott feladatainkat elkészítsük, sőt a legfontosabbra, a gyerekeinkre is fordítsunk minőségi időt, csörgött a telefon. Prépost Károly barátunk kedves hangja zökkentett ki bennünket önsajnálattunkból. Sajnos nem hosszú időre! Újabb feladatot kaptunk: Írjunk a Hírmondó számára egy beszámó-

lót!

Ezt persze Karcsi nem feladatnak szánta, sőt nagyon finoman kérte. Még azt is mondta, hogy „ha nem, hát valahogy majd megoldja”, stb. „Még csak ez hiányzott a hétvégre!”- gondoltam rögtön, neki azonban csak az udvarias kifogásokat soroltam. Abban maradtunk, hogy „majd meglátjuk”.

Egész este nem tudtunk szabadulni a kéréstől, hiszen olyan élményben lehetett részünk október 17-én Esztergomban, a Magyar Házas Hétvége 25 éves jubileumán rendezett találkozón, amelyet legszívesebben világgá kürtölnénk, és mindenkiel megosztanánk.

Igen ám, de mikor és hogyan?

Le lehet-e írni azt a gondos, pontos, profi, de ugyanakkor kor figyelmes, szeretetet árasztó szervezést, amellyel megoldották a több mint ezer ember egész napos ellátását? Vagy át lehet-e adni az előadó teampárok nyílt, őszinte, sokszor megható, könnyeket fakasztó, máskor mindenkit megnevettető személyes beszámolóit, melyekkel hitvallást tettek Istenről és egymással való kapcsolatukról?

El lehet-e mondani azt az érzést, amelyet akkor éltünk át, amikor az esti, ünnepi szentmisén a zsúfolásig megtelt esztergomi *Bazilikában*, Bíró László *katolikus* püspök és más *katolikus* méltóságok előtt, a mi *evangélikus* lelkészünk által megírt könyörgő imádságot olvashattunk fel *evangélikus* házaspárként? (Lásd lentebb!)

De az éjszakába nyúló, vidám műsor dallamai is csak a fülünkben csengenek. Legfeljebb a kottákat adhatnánk tovább, a hangulatot nem. És talán legkevésbé azt a találkozást tudjuk leírni, melyet ezen a napon Istennel és – házastársként – egymással megéltünk.

„Rajta, menjünk föl az Úr hegyére!” – szolt a hívás a magyar házasság hétvége negyedszázados jubileumára választott mottón keresztül. A Bibliában a hegyek mindig nagy jelentőségűek, sokszor az Atyával, Istennel való találkozás helyszínei. Esztergom, a „magyar Sion”, számunkra is azzá vált október 17-én. Ha beszélni és írni nehéz is erről, azért kívánjuk és imádságban kérjük, hogy minél több házaspár élje át ezt a csodát a Házasság Hétvége ökumenikus mozgalmán keresztül is. (Ez itt a reklám helye!)

Házasság hétvége alkalmainkat „gyöngyfüzéssel” szoktuk befejezni. Ilyenkor mindenki megosztja a többiekkel a maga „gyöngyszemét”, egy olyan élményét, ami az aznapi összefüggésben különösen megérintette. Ehhez a hagyományhoz csatlakozva mi is az esztergomi két gyöngyszemünkkel zárjuk írásunkat:

Egyik gyöngyünk: A találkozás az „apostoli” házaspárral, Csanády Mártival és Misivel. Ők azok, akik 25 évvel ezelőtt – másik három magyar házaspárral együtt - első magyarként vettek részt ilyen hétvégén, és hallgatták (akkor még német nyelven) a Házasság Hétvége üzenetét. A 25. évét az ő lakásukban tartott hétvégétől számítják. Azóta több száz magyar hétvége volt, és sok ezren megélték a házasságuk felfrissülését, szerelmük újjászületését.

Másik gyöngyünk: Súlyom László köztársasági elnök köszöntőlevele, melyet a jubileum alkalmából a HH-s közösségnek írt, és amely a rendezvény elején felolvasásra került.

Végvári Tamás és Kriszti

Részlet az esztergomi szentmisén elhangzott könyörgésből:

Mennyei Atyánk, aki ezt a lelkeségi mozgalmat megismerttetted velünk, evangélikus házaspárokkal és lelkészekkel is, kérünk, használd minket egyházad egységének formálásában: úgy is, hogy a különböző területeken élő evangélikusok közösséget találjanak a HH mozgalomban, és úgy is, hogy a házaspárok és családok megtapasztalják és megélik a téled kapott egységet. Hallgass meg Urunk!

(Bencze András)

ÁDVENTI KÓRUSHANGVERSENY

2009. november 29-én, vasárnap 16 órakor
az Evangélikus Templomban

„Királyod érkezik hozzád, aki igaz és diadalmas”

(Zak. 9,9)

Az adventi időszakban készülünk Jézus Krisztus megszületésének, a karácsonynak ünneplésére. Hogyan készülünk? Ajándékokat vásárolunk? Szervezzük a családjunk karácsonyi együttlétét? Mindezek kedves szokások, de lelkünk felkészülésével törődünk-e? Mesélünk-e gyerekeinknek, unokáinknak Jézus születéséről, életéről, haláláról, feltámadásáról és a Szentlélek ajándékáról? Ha mindezekről beszélgetünk családjunk körében, mi magunk is gazdagodunk ismeretben és az együtt töltött idő élményével. Az idézett ige személyes, nekem szól, hozzám érkezik a megígért Király, ha hajlandó vagyok fogadni. Nincs ellentmondás az ígért és az általunk ismert érkezés között? Hiszen jászolban született, a legszegényebb körülmények között! Azonban ha ismerjük, hogy halálával és feltámadásával megváltott minket, engem; legyőzte a halált Ő, az IGAZ, akkor máris értjük, miért diadalmas. Ezt az örömhírt, ezt az ajándékot hirdessük, tegyük közkinccsé!

Kórusunk és zenészeink nem kézzelfogható, de mégis tartalmas ajándékot kívánnak adni gyülekezetünknek és mindazoknak, akik lelküket is szeretnék felkészíteni karácsonyra. A kiválasztott művek – XX. századi magyar szerzők és barokk mesterek művei – mind a várakozásról, és a boldog bizonyosságról szólnak: megszületett a Megváltó!

A hangversenyre, és az azt követő szeretetvendégségre - melyet a gyülekezeti házban tartunk - szeretettel hívunk és várunk mindenkit. (A felajánlásokat köszönettel fogadjuk az orgona javára.)

*„Dicsérjük Istent! Mind, ki féli itt lent, Nagy nevét vígan, énekszóval áldja,
És buzgó hálát vigyen oltárára! Dicsérjük Istent!”*

(52. ének)

Csekéné Bányai Erzsébet
kórusvezető

Nyitott ajtó - Szeretet - Szolgálat

Gyülekezetünk, egyházközségünk nyitott ajtóval várta az érdeklődőket mindig. Most még szélesebbre szeretnénk tárni az ajtókat, szeretnénk megszólítani időseket, gyerekeket, akik felügyeletre, gondozásra szorulnak.

Gyülekezetünk vezetőségében és több tagjában hosszabb idő óta érlelődik az a gondolat, hogy a szükségben lévő embereknek segítséget adjon. Nagyon fontosnak tartjuk, hogy az idős emberek, akik egy életet végigdolgoztak, sok mindent megéltek, segítettek családjukat idősebb korukban se maradjanak magukra. A kisgyermekes családok számára is lehetőséget szeretnénk adni, hogy „szemük fénye” biztonságban legyen, amíg a napi feladatok miatt távol kell lenni egymástól szülőknek és gyermeknek.

A lehetőségeket feltérképezve, hasonló szolgálatot végzőknél tapasztalatot gyűjtve, valamint a város vezetőivel folytatott tárgyalások után a presbitérium és a közgyűlés határozatot hozott, hogy három területen vállal feladatot:

a családi napközi,

az idősök nappali ellátása, és a

házi segítségnyújtás alapellátási területén.

Az állami és egyházi törvények alapján folyamatban vannak az egyeztetések, hogy minél hamarabb elindulhasson a szolgálat.

Reményeink szerint 2010. év első negyedévében az **idősök nappali klubjában** meleg étellel, közösségi programokkal, speciális ellátással, programokkal fogadjuk az érdeklődőket.

A **házi segítségnyújtás** során a megszokott lakókörnyezetében keresik fel gondozóink a fizikai, mentális, szociális segítségre vágyókat.

A **családi napközi** kiscsoportban, szeretetteljes légkörben várja a kisgyermekeket egész napra vagy rövidebb időszakokra.

Ha fontosnak tartja, hogy a gyerekekre, idősekre fokozott figyelem irányuljon, ha Önnek vagy hozzátartozójának gondozási igénye van, ha biztonságban és nyugalomban érezné magát Ön vagy hozzátartozója az Evangélikus Egyház fenntartásában működtetett intézményben, segítse munkánkat a melléklet kérdőív kitöltésével, és visszaküldésével. Bővebb információt, tájékoztatást szeretettel adunk: Idősök ellátásáról: Kissné Kárász Rózsa 20/824-2009

Gyermekek ellátásáról: Szebik Ágnes 20/824-4859

Örömmel fogadunk kérdéseket az e-mail címünkön is:

szekesfehervar@lutheran.hu

Kissné Kárász Rózsa

Az alábbiakban egy gyülekezeti tag írásba foglalt véleményét közöljük:

„Szeretetlenben szolgáljatok egymásnak”

(Gal. 5,13)

A 2009. október 25-én tartott közgyűlésünk témája találkozott a gyülekezet tagjainak egyetértésével. Valamennyien elfogadtuk és támogattuk mind az idősök napközi foglalkoztatásának, illetve otthonukban történő segítségnyújtásnak, mind a kisgyermek felügyeletének, ellátásának kez-

deményezését.

Ahogy azt a hozzászólások és az egyhangú „igen” szavazatok igazolták, a szolgálatvállalást Krisztust követőkhöz méltónak ítélte meg a gyülekezet, hiszen e két korosztály a legérzékenyebb és a legkiszolgáltatottabb mindenkor. A tervezett tevékenységek a ház kihasználtságát is teljessé teszi majd a délelőtti órákban.

Úgy éreztem, hogy ha az engedélyező hivatalok nem gördítenek akadályt a nemes cél elérésének útjába, a gyülekezet biztosítani fogja a tőle telhető segítséget a szolgálat sikeres működéséhez.

Ehhez kérjük az Úr áldását, hogy öröme munkálkodhassunk.

Mescha Wilfriedné

Családi napközi

A Székesfehérvári Evangélikus Egyházközség családi napközi indítását tervezi. A családi napköziben 20 hónapos és ötéves kor között van lehetőség a gyermekek napközbeni elhelyezésére, ellátására étkezéssel együtt.

A gyermekek kis csoportban (5-7 fő) egyéni bánásmód biztosításával tudnak szeretetteljes, családias légkörben, képességeiknek megfelelően fejlődni. Az egyházi működtetés azt is jelenti, hogy a kicsik lelki fejlesztése során hangsúlyt fektetünk a keresztyén értékrend szerinti foglalkozásra – az evangéliumi gyermekének, Bibliái történetek, Krisztusi alapelvek, értékrend megismertetése, példaadása része a családi napközi pedagógiai programjának. Emellett természetesen tiszteletben tartjuk a szülők vallási, felekezeti, világnézeti hovatartozását. Az ellátás térítési díj köteles, ez **NEM** a szolgáltatásnyújtás teljes árát jelenti! Díjszabásunk havi, heti, napi, fél napi és óradíjat állapít majd meg, hogy minden helyzetben megtaláljuk a megfelelő megoldást, illetve segítünk kiszámolni a helyzethez igazodó legkedvezőbb árat.

Amennyiben felkeltettük érdeklődését az indítandó családi napközi iránt, kérjük, hogy a kérdőív kitöltésével és visszajuttatásával segítse munkánkat.

Szebik Ágnes

A karácsonyi vásárról...

Ismét nagyon gyorsan elmúlt egy év. A Missziói Kör aszszonyai már januárban megkezdték a szorgos munkát, hogy szép kézimunkákat és egyéb használati tárgyakat tudjunk a karácsonyi vásáron kiállítani. Gyűjtöttünk mintákat szigetvári és galgamenti mintagyűjteményekből. Ezek alapján készültek a hagyománynak megfelelően a fehér hímzéses terítők.

Ismét lesznek horgolt terítők, horgolt kosarak, szöttesek, kötények, szobapapucskok és egyéb meglepetések, amelyeket most nem árulok el !!!

Szeretettel várunk mindenkit **2009. december 6-án 9 óra 30-ra, a VÁSÁR MEGNYITÓJÁRA**, akit érdekel a szép kézimunka, és aki vásárlásával segíti a vásár céljainak megvalósítását.

A karácsonyi vásár bevételével az EKME Külmissziói Egyesületet és saját gyülekezetünket segítjük.

Pirka Lajosné

Egyházmegyei Kórustalálkozó

(2009. október 11. Székesfehérvár)

A több mint két évtizedes hagyomány szerint, minden év októberének második vasárnapján, a Fejér- Komáromi Evangélikus Egyházmegye kórusai találkozóra gyülekeznek, hogy az eltelt esztendő alatt lepergett eseményeket elbeszélhessék, a tanult új darabokat bemutathassák, majd terített asztaloknál kötetlen formában személyesen is találkozhasanak egymással.

2006 óta minden évben az egyházmegye más gyülekezte látja vendégül a kórusokat, idén gyülekezetünk adott helyt ennek az eseménynek.

Hálás szívvel tekintek vissza az idei kórustalálkozóra, amelyre az egyházmegye tizenkét kórusa közül hét tudott eljönni. Minden kórusnak legfeljebb ötpercnyi műsoridő jutott, de így is jó kétórás egyházzenei áhítaton vehettünk részt.

Házigazdaként, gyülekezetünk kórusának szolgálata nyitotta az alkalmat, Csekéné Bányai Erzsébet vezetésével, majd a tavaly újonnan alakult Tordas-Gyúrói evangélikus kórus mutatta meg, hogy néhány hónap alatt hová lehet eljutni a kóruséneklés területén. Őket Sassi Lilla dirigálta. Az ökumenizmus jegyében a tatai Szent Márton Kamarakórus lépett fel Varga Istvánné vezényletével. Tagjai közül többen evangélikusok, ezért kaptak meghívást erre az alkalomra. Örömmel jöttek, várjuk őket jövőre is. A nyaranta Csákváron szervezett egyházmegyei zenei „Zengő” tábor lakói mindnyájan eljöttek megmutatni, hogy a gyermeki lélekkel való dicséret milyen szép és kedves Isten előtt. Van is mit tanulni a gyerekektől... Szebik Ildikó és Milán Zoltánné vezette őket. Lelkészünk, Bencze András áhítata után a csákvári evangélikus gyülekezet Harmonia Floriana kórusa Szebik Ildikó vezényletével, majd az oroszlányi

evangélikus énekkar Milán Zoltánné vezetésével szolgált. Végül a találkozón 2006 óta rendszeres résztvevőként jelen lévő lajoskomáromi Evangélikus Rézfűvós Zenekar adta elő műsorát Decmann Erzsébet vezetésével.

Ebben az évben a feltámadás, a Húsvét jegyében két közös darabot énekeltünk közel kétszázan: Liszt Ferenc. Krisztus c. oratóriumából az „Él a Krisztus!” címűt, illetve egy XVI. századi ének feldolgozását „Mind jöjjetek, örvendjete!” – ez az ének a Gyülekezeti Liturgikus Könyvben a 814. szám alatt megtalálható. A közös darabokat Marosvári Péter orgonaművész kísérte orgonán.

A találkozó szervezőjeként annak örülök leginkább, hogy azt az értéket, amely a zenén túl található, és amely magának a zenélésnek is értelmet ad: Isten jelenlétét, mint lelki táplálékot ajándékba kaphattuk Tőle, ettől válhatott az alkalom pusztá együttlét helyett valódi közösséggé.

Köszönettel tartozom gyülekezetünk lelkészének, Bencze Andrásnak és felügyelőjének, Kiss Lászlónak; köszönöm a szervező munkát Kissné Kárász Rózsának és Csekéné Bányai Erzsébetnek. Köszönöm szépen az énekarunk tagjainak azt, hogy a műsoron kívül még a vendéglátásban is jókora részt teljesítettek: a kora reggeli szendvicskészítéstől a késő esti takarításig szolgálatban álltak.

De leginkább Istennek vagyok hálás, hogy ha az Ő nevében ketten vagy hárman, - vagy kétszázan - összegyűlnek, akkor Ő ott lesz közöttük. Itt volt. És a találkozó így nyert értelmet.

Szebik Attila
a Fejér- Komáromi Evangélikus
Egyházmegye zenei felelőse

Felelősséggel és szeretetben élni!

Ismét eltelt, elröppent egy esztendő és életünk homokóráját rövidesen át kell fordítani, hogy a homokszemek újult erővel peregenek. A számadás és a mérlegkészítés ideje is elérkezett. Megkérdezhetjük önmagunkat, hogy mit tettünk és mit mulasztottunk el?

- Tudtam-e szeretni, becsülni és elfogadni szeretteimet, barátaimat, munkatársaimat, gyülekezetemet?
- Tettem-e jót a környezetemben élőkkel, észrevettem-e embertársaim szomorúságát?
- Figyeltem-e a teremtet világ áldásaira, megóvtam-e saját környezetemet a pusztulástól?
- Elmerültem-e az önsajnálóban, és a világgazdasági válságra hivatkozva elutasítottam a segítséget kérő rászorultakat?
- Istenemhez fordultam-e őszinte bizalommal és alázattal?
- Milyen okokat találtam arra, hogy távol maradjak vasárnaponként az Úr házatól?
- Meglátogattam-e a betegágyban reményre és szeretetre vágyó hittestvéreimet?
- Segítettem-e a megtartó gyülekezetem fennmaradását és életét méltó egyházfenntartói járulékkal?
- Adtam-e valamely nemes cél érdekében adományt?

Számtalan kérdésre kell válaszolnom, megállva Jézus Krisztus jászla előtt. Van még lehetőségünk, reményünk, ádvénünk. Testvérek, tegyük meg, amit még megtehetünk! Erős vár és bástya a mi Istenünk, aki körülölel, karjában tart. Szeretetét adjuk tovább, sugározzuk a körülöttnk élőkre bátor szívvel!

Kiss László
felügyelő

Kedves Testvérek!

Szeretettel és örömmel tudatjuk gyülekezetünk minden tagjával, hogy a Nyugati (Dunántúli) Egyházkerület közgyűlése 2009. november 14-én Bencze András lelkészünket **püspökhelyettesnek** választotta.

Az egész gyülekezet nevében szeretettel gratulálunk, Isten segítségét és áldását kérjük az új megbízatásában végzendő munkájára.

A barokk télen.....

Dr. Kiss Tamás könyvismertetője:

Történelmi regényeket főként a nők olvasnak, és legszívesebben híres asszonyokról írt történeteket -, ez derült ki nemrég egy európai felmérésből. Azon lehet vitatkozni, hogy valóban női célközönsége van-e a hatalomról, szerelemről írt kalandregényeknek, vagy csak arról van szó, hogy a nők könnyebben megnyerhetők a kérdőívek kitöltésére. Az viszont mindenképpen elgondolkodtató, hogy a felmérés szerint a legtöbb olvasó három uralkodónőre kíváncsi, s ebből kettő Habsburg, még hozzá anya és lánya – az osztrákok számára ma is ikonnak számító Mária Terézia és a lányok közül a legfiatalabb, a szerencsétlen sorsú Mária Antónia, franciásan Marie Antoinette. Ők szerepelnek a népszerűségi lista első és második helyén (a harmadik helyezett Kleopátra előtt). Mindkettejükéről számtalan regényt írtak eddig, és amikor egy újabb könyv megjelenik, rögtön felmerül a kérdés, hogy miben tér el az előzőektől, miért jelentős és érdekes a közönség számára. Természetesen egy szépirodalmi művel szemben más követelményeket támasztanak az olvasók, mint amikor történész által jegyzett krónikát vagy elemzést vesznek kézbe. A képzeletnek mindig tág tere van egy regénynél, a Bécsi Udvarról még ma is rengeteg tévhit, legenda és túlzás kering az európai köztudatban. A Mutus Liber, vagyis a Néma Könyv rámutat arra, hogy az Udvar tagjai ugyanolyan gyarló és esendő emberek, mint alattvalóik. Bizonyos értelemben *backstage* írás, a csillogás és a pompa világának elsősorban a színpalak mögötti jeleneteire fókuszál. Így a regény egy merőben új, mindeddig nem ábrázolt Mária-Terézia korról tudósít, amelyik a legkevésbé sem egyezik a tizennyolcadik századi Bécsről és a császári családról kialakított hivatalos képpel.

A barokk télen, az már valami... kezd a mesélést a novemberi hóesésben a könyv első személyű narrátora, József trónörökösnek, a későbbi kalapos királynak a személyi titkára, Nicholas Roehmer. Az írrok meséjét folytonosan megszakítják más, látszatra először oda nem illő szövegrészek, montázsként használt idézetek, levéltöredékek, misztikus szerzők elmélkedései. A címben megjelölt Mutus Liber is a misztikus szerzők alapműve, egy Altus nevű alkimista tollából. Egy idő után ezek a montázsok a történet fordulatait által értelmet nyernek. Az írrok megpróbáltatásai azzal kezdődnek, hogy munkaköri kötelességként szerelmes leveleket kénytelen írni József nevében, a trónörökös menyasszonyának, Pármai Izabellának -, és törvényszerűen beleszeret a szorgalmasan válaszoló hercegnőbe. A bizalmas levelek révén Roehmer túl sok titokról szerez tudomást, és végzetesen belebonyolódik az uralkodó család és az arisztokrácia legfelsőbb körének színpalak mögötti életébe, hatalmi játszmákba, titkolt szerelmek szövevényébe, aranycsinálásba, hamiskártyázásba, képhamisításba, tiltott párbajokból eredő konfliktusokba és így tovább. Tanúja lesz, mint szívpostás, szerelme szerelmének, a gyönyörű Izabella ugyanis József egyik húgával, Mimi főhercegnővel kerül leszbikus kapcsolatba. Izabellába azonban Károly főherceg is belebolondul. József mindebből semmit nem vesz észre, párbajhős barátjával, Lacy tábornokkal örökösen a harctérre utazik, és katonai stratégiákon töpreng, jobban érdekli a porosz Frigyes legyőzése, mint a magánélet. Mária Terézia érdeklődését

gokat tervez Kaunitz gróffal a birodalom fennmaradása érdekében, Ferenc császár szabadkőművesekkel és kurtizánokkal veszi körül magát, kedvenc szeretője Wilhelmina Neipperg, akinek bátyja, Johannes, az Udvar legnagyobb kalandora.

Roehmer eleinte csak csodálkozik, idővel detektívként próbál a titkok nyomába eredni. Történetmesélése fanyar humorú fekete mesét kerekít az olvasónak, nem pedig kis-korúaknak ajánlott illetendő összefoglalót a hétvéves háború korszakáról, amikor a kincstár üres, az alattvalók lázadognak, és egyre több csatát nyernek a poroszk. A gyors sodrású mese akár egy kriminek is felfogható. Amikor a sokféle rejtélyes szál gubancát a titkár kibogozza, már annyit hallgatózott, leselkedett, szimatolt, hogy megundorodott az egész Udvarról. Közben ő is az általa megvetettnek tartott ostoba boldogságkeresőkhöz csatlakozott, hiszen éppen a gazdája menyasszonyába, majd feleségébe lett szerelmes. Legszebb napjait Schönbrunnban tölti, a főhercegné környezetében, a végtelen rózsamezők bódító illatával telítetten. A nyárnak azonban hirtelen vége szakad, Izabella himlőben meghal, Roehmer pedig lapátra kerül. Fényes előmenetelről álmodozott, s végül kirúgják, mert túl sokat tud a színpalak mögött zajló visszaélésekről. Távoznia kell örökre az Udvarból. Nincs semmije, csak kevéske pénze és a Károly főhercegtől kapott, a katolikus cenzúra által szigorúan üldözött szabad szellemű és mágiás könyvei. Magányosan, elfeledetten éledgel, olvas és jegyzetel. A világ közben gyökeresen megváltozik, közeledik az ész és a tudomány korszaka, a francia eszmék és az angol puritanizmus új divatot teremtenek Európában. A Bécsi Udvar fénykorának vége, a császár meghal, Mária Terézia jezsuita szellemű uralkodása túlhaladottnak tűnik.

Roehmer abban bíz, hogy a felvilágosodás majd elhozza az egyetemes boldogságot és a testvériséget, mindenki saját maga építőmestere lehet. Úgy gondolja, már nincs szükség a hozzá hasonló krónikásokra. Ezért elégeti a könyveit, abbahagyja a jegyzetelést, a teljes némaságot választja, elmélkedést és emlékezést. Visszaérkezik a mindent beborító hóesésbe, ahonnan annak idején elindult, pazar karriert remélvén... Korábbi jegyzeteit lapozgatva rádöbben, hogy a saját történetét sem képes pontosan elmondani, a szálak minduntalan kicsúsznak a kezéből, s bár végül minden titkot megfejtett, nem vonhat le semmilyen tanulságot a sorsából.

A regény ötvözte a történelmi kriminek, a gender központú nőregénynek, a lektűrnek és a kalandregénynek. A szöveg közé beékelte montázsokban történelmi munkák és eredeti dokumentumok részletei jellemzik a korszakot és a főszereplőket. Nem mindig úgy, ahogyan idealizált hőskörműről és hősnőkről igyekeztek tetszetős tablót összeállítani a hagyományos történetmesélői módon. Ilyen értelemben a regény szakít az általánosan elfogadott megközelítéssel, a Bécsi Udvar alakjainak aranyporos ábrázolásával.

Vastag könyv, de mint említettem, gyors tempóban mesél a titkár. Hosszú téli estéken ajánlatos kézbe venni, mert Roehmer (és az idézett-megidézett Brigitte Reimann) szerint a barokk világnak jót tesz a puha hó. *A barokk télen, az már valami, azért már fájhat a szíved...*

(Kapecz Zsuzsa: Mutus Liber – Néma Könyv – Ab Ovo Kiadó)

Ernst Lange: Kilenc kő – egy reformációi színdarab

Gyülekezeti ifjúságunk idén mélyen átélte a reformáció jelentését és jelentőségét. Írhatnám úgy is, hogy különösen is átélte súlyát, mindazt, amit elindított. Ernst Lange Kilenc kő című darabját tanulták közel két hónapon keresztül, amelynek főszereplője Weynken van Renesse.

Weynken tizennyolc éves hollandiai cseléd lány, aki a reformáció századában élt. Mivel Bibliája volt, és nem tagadta meg olvasását – így hitét sem –, arra ítéltetett, hogy elevenen a városfalba falazzassék. Sírját az a kilenc kő jelentette, amely körülvette őt minden oldalról. Mindegyik kő megpróbálta visszatartani, mielőtt a helyére került volna. Volt, amelyik ifjúságát készült temetni, volt amelyik szépségét, szerelmét, leendő gyermekeit. Volt, aki a világi felsőbbség átkát hozta, és volt aki az egyház és a Weynken befogadó családot. Az utolsó előtti kő elbizonytalanította, hogy valóban tiszta-e Isten előtt a lelkiismerete („Mert ha a leghalványabb árnyék is van, akkor halálot nem istentisztelet, hanem istenkáromlás.”). Az utolsó kő pedig ezt mondta: „Weynken van Renesse, én vagyok az utolsó kő. Nincs más mondanivalóm, csak ez: én vagyok az utolsó kő. Még nem késő, Weynken. Szemeid még látják a világosságot, és a világosság oly édes. A lehetet még benned van, és a lehetet oly édes. Az út még szabad vissza az életbe, és oly édes az élet. De ha elfoglalom helyemet, Weynken, akkor már késő. Mert én vagyok az utolsó kő.”

Weynken vívódásai közben sem adta fel hitét. Amikor a kilencedik kő is a helyére került, az addigra többször elhangzott utolsó versszaka az „Erős vár a mi Istenünk” kezdetű éneknek újra felhangzott: „Az ige köszálként megáll. Megszégyenül, ki bántja. Velünk az Úr táborba száll. Szentlelkét ránk bocsátja. Kincset, életet. Hitvest, gyermekeket: Mind elvehetik, Mit ér ez önekik? Mienk a menny örökre!”

„Akinék Bibliája van, halállal lakoljon!”

A Reformáció ünnepén előadott mártíriumjáték kapcsán többen is megkérdezték minket, hogyan lehet egy ilyen komoly és megrendítő tartalmú darabot előadni? Nem viselt-e meg minket nagyon? A kérdés jogos, mivel a darab valóban nagyon megrázó, és a készülési heteiben újra és újra befalaztuk Weynken alakító társunkat. Hogy hogyan sikerült mégis minden alkalommal végigmondani a vádat, letenni a falat alkotó köveket? A válasz: a vidámság.

Bármily furcsán is hangzik, a próbák többsége vidámsággal, nevetéssel volt fűszerezve. De mégis min lehet nevetni egy ilyen darab eljátszása közben? Megpróbáltuk összeszedni kedvenc mondatainkat, melyek mosolyt csalnak arcunkra.

– ...amikor a Bibliát még lázas szívvel olvasták.

– Mint ma a sport híreket az újságban.

(*Hiába, változnak a korok...*)

– Bibliákat keresek és olyanokat, akik azokat olvassák.

– Ebben a házban?

– Te nem vagy észnél!

(*Mondja ezt a polgármester a házukba érkező szerzetesnek. Persze csak akkor, amikor éppen nem felejt el, hogy ő következik.*)

– Weynken, neked nincs Bibliád!

(*Nincs? Egész végig erről volt szó...*)

– Weynken, te túl sokat beszélsz!

(*Különösen érdekes ez akkor, amikor egy fiú mondja ezt egy lánynak, túlságosan is gyakorlott hangon.*)

– Az Atyaszentegyház nevében...

(*Különösen súlyos ez akkor, amikor valaki – jelen esetben egy férfi – nem veszi észre, hogy mást olvas, sokadjára is.*)

– Nézz oda Weynken! Ott ülnek a veled egykorúak.

(*Nem tudtuk, hogy rajtunk kívül lesznek-e még fiatalok a templomban, és hol van az az „oda”.*)

– Nyolc gyermeknek kellene lennie, legalább nyolcnak!

(*Napjainkban ezt érdekes hallani. Főleg azoknak, akik még a családalapítás előtt állnak. Mennyi gyermekem is lesz – minimum?*)

– Ha gyermeket szül, Weynken, és nem a meghalni akarás büszkeségében.

(A szerepet játszóknak/beolvasónak általában nem sikerült úgy mondania, hogy értelmes legyen a mondat, viszont a többiek mindig kórusban javították a helyes hangszúllyal.)

Ami sajnós így olvasva nem érzékelhető, az a hangsúly, amikkel a kigyűjtött mondatok elhangzottak. Ezen részletek mellett még számos pillanat volt, ami mosolygásra készítetett minket. Meg kellett tanulnunk hirtelen, gyorsan, mégis teljesen egyszerre keresztet vetni, ami olykor igen csak mulatságosra sikerült. Vagy például a háttérkopogásokat a főpróbáig nagy lábdobogások helyettesítették, melyek gyakran váltak viccessé. És még tudnánk sorolni. „De ez már régen volt!”

Természetesen ez nem azt jelenti, hogy nem értettük volna a darab komolyságát, de ha minden próba alkalmával, többször is teljesen átéltek volna az eljátszott történetet, nem lettünk volna képesek így előadni az ünnepen.

Sterczér Dóra, valamint a darabra készülő

Pár mondat az egyházmegyei focikupáról

November 21-én az IFI a harmadszor megrendezett egyházmegyei ifjúsági focikupán vesz részt. Az előző években Ráckeresztúron és Tácon szervezett kupa után idén Bakonycsernyén kerül sor a találkozóra. A fehérvári ifjúság két csapattal indul, egy lány és egy fiú csapattal. Előreláthatólag hét másik csapattal küzd majd a bajnoki címért.

Erdösi Zoltán

Az igazi evangélikus fiatal

Könyvtárrendezés során került elő egy nagyon régi iromány, melynek címe: Az evangélikus leány. Mivel sok gondolata még most is igen aktuális, ezt választottuk egyik IFI óránk témájául.

A cikk mindegyikőnk érdeklődését felkeltette. Sok dologban egyetértettünk vele, de volt amivel vitatkoztunk is. Most álljon itt néhány gondolat a cikkből, amik talán a leginkább foglalkoztattak minket:

- „A feltűnni vágyás a ruházkodásban, magaviseletben, másokkal való érintkezésben nem fér össze az evangélikus lélekkel. Távolról sem jelenti ez azt, hogy az evangélikus lány régimódi ruhákban járjon s a divatot teljesen megvesse.”
- Az evangélikus leánynak nem kell lemondania a világ örömeiről; nem kell magába-gubózkodó, visszavonult, zárdai életet élnie.”
- „Társas érintkezésekben, örömkben se feledd: hogy te nem egyedül a magadé vagy; hogy magaviseletedért felelősséggel s minden tetteredért számadással tartozol.”
- „Amint nem kell egy leánynak az életről lemondania s világfájdalmasnak lennie; úgy másfelől nem kell, sőt nem is szabad elhagynia s elhanyagolnia magát.”
- „Ez a lelki finomság és jóság pedig a vallásos érzésből, lelkiülből fakad. Éppen ezért női lélek nem nélkülözheti a vallást.”

Megkérdeztük fiainkat, ők hogy vélekednek a dologról, szerintük milyennek kell vagy épp milyennek nem szabad lennie egy evangélikus lánynak. Íme az elvárásaik:

Az evangélikus lány:

- *KEDVES*
- *Felvilágosult, tájékozott*
- *Természetes*
- *ne legyen hivalkodó*
- *ne használjon túl sok sminket*
- *ne legyen igénytelen*
- *ihat (de csak mértékkel!)*
- *ne dohányozzon*
- *ne beszéljen sok hülyeséget, és ne legyen mindig övé az utolsó szó*
- *ne legyen vásárlásmániás!*

Aztán persze a fiúkról is szó esett, és mi (lányok) is összeállítottunk egy listát, milyen is az igazi evangélikus fiú:

Az evangélikus fiú:

- *udvarias!!!*
- *becsületes, tisztességes*
- *őszinte*
- *nem képmutató*
- *hívő (nem csupán vallásos)*
- *nem káromkodik*
- *tud bocsánatot kérni*
- *van tartása*
- *ne legyen hisztis, sértődékeny*
- *tudjon hallgatni, máskor pedig jól szólni*
- *vállalja döntéseit és a felelősséget*
- *értékeli a lányt (helyesen)*
- *szeressen focizni (velünk)*

Fiúk/Lányok, ehhez tartsátok magatokat!

(az ifi minden tagja, de különösen is néhányak)

ALKALMAK

A szórványban:

november 30. 17 h – adventi gyertyagyújtás a fehérvárcsurgói főtéren
 november 27. 14 h – adventezés a fehérvárcsurgói hittanosokkal (gyülekezeti terem)
 december 3-5. 18 h – adventi evangélizáció Sárosdon
 december 14. 14 h – adventezés a sárosdi hittanosokkal (Erdősor 2.)
 december 17. 15 h – úrvacsorás istentisztelet a gárdonyi szeretetotthonban (Móricz Zs. u. 33.)
 december 24. 16 h – szentesti istentisztelet Fehérvárcsurgón
 december 25. 9 h – úrvacsorás istentisztelet Fehérvárcsurgón
 december 25. 9 h – úrvacsorás istentisztelet Sárosdon
 december 25. 11 h – úrvacsorás istentisztelet Agárdon
 január 28. 15 h – úrvacsorás istentisztelet a gárdonyi szeretetotthonban (Móricz Zs. u. 33.)
 február 25. 15 h – úrvacsorás istentisztelet a gárdonyi szeretetotthonban (Móricz Zs. u. 33.)
 március 25. 15 h – úrvacsorás istentisztelet a gárdonyi szeretetotthonban (Móricz Zs. u. 33.)

Székesfehérvárott:

nov. 22.	vasárnap	10,30 h	Örökélet vasárnapja, a feltámadás reményével emlékezünk Elhunytjainkra, ígét hirdet: Dobó Dániel teológiai hallgató
nov. 23-25.	hétfő-szerda	18 h	evangélizáló igehirdetés-sorozat, Isó Zoltán és Dorottya veszprémi lelkészek szolgálatával
nov. 29.	vasárnap	16 h	adventi zenés áhítat és szeretetvendégség gyülekezetünk énekkara szolgálatával
dec. 2.	szerda	14 h	nyugdíjas klub
dec. 4.	péntek	18 h	Kéri Bence képzőművész kiállításának megnyitása
dec. 6.	vasárnap	9,30 h	adventi vásár megnyitása a missziói kör munkáiból
dec. 10.	csütörtök	18 h	dr. Molnár Gyula irodalmi emlékkör alkalma
dec. 12.	szombat	15 h	családi adventezés díszek, ajándékok, képeslapok készítése
dec. 23.	szerda	9 h	karácsonyi angyaljárás az ifjúsági kör és a hittanosok látogatása idős testvéreinknél
dec. 24.	Szenteste	16 h	istentisztelet az óvodások és a kisifi szolgálatával
dec. 25.	Karácsony	10,30 h	istentisztelet
dec. 26.	Karácsony	10,30 h	istentisztelet
dec. 27.	vasárnap	10,30 h	istentisztelet
dec. 31.	Szilveszter	18 h	áhítat a gyülekezeti teremben
jan. 1.	Újév	10,30 h	istentisztelet a gyülekezeti teremben
jan. 6.	szerda	10,30 h és 17 h	istentisztelet a gyülekezeti teremben
jan. 8.	péntek	18 h	Hegyi Marianna grafikusművész kiállításának megnyitása
jan. 11.	hétfő	14 h	nyugdíjas klub
jan. 17-24.	vasárnap- vasárnap	18 h	egyetemes imahét a város különböző templomaiban

EVANGÉLIKUS
EGYHÁZKÖZSÉG
SZÉKESFEHÉRVÁR

8000 Székesfehérvár
Szekfű Gy. u. 1.

Tel.: (22) 506-677

Fax: (22) 506-678

Mobil: (06) 20 824 3300

E-mail: szfvar@lutheran.hu

Honlap:

<http://szekesfehervar.lutheran.hu>

Bencze András lelkész

Mobil: (06) 20 824 3301

E-mail:

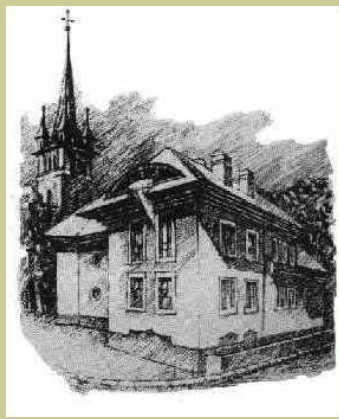
bencze.andras@lutheran.hu

Pethő Judit beosztott lelkész

Mobil: (06) 20 824 5506

E-mail:

judith.petho@lutheran.hu

Szeretettel kérjük, támogassa adója 1%-ával egyházunkat és alapítványunkat!

Magyarországi Evangélikus Egyház Technikai száma: 0035

„Egymásért Élni” Alapítvány adószáma: 18480067-1-07

Alapítványunk bankszámlaszáma: 10200232-29375211

A **dr. Molnár Gyula Irodalmi Emlékkör** 2009. december 10-én tartja összejeövetelét a gyülekezeti házban 18 órakor. Ezen az alkalmon Molnár Gyulára, Gyszi bácsira emlékezünk, aki öt éve ment el. Mindannyian tudjuk róla, hogy nagyon szerette az irodalmat, a verseket, sokat tudott kívülről és maga is művelte! Nem volt könnyű az ifjúsága, de Isten szeretete és a mások segítése töltötte be életét, a gyülekezet volt a második otthona. Ezen az estén nagyszülője Vargha Gyula verseiből is hallhatunk. Mindenkit szeretettel várunk!

Brolly Tamás munkatárs

A CSAVAR HIMNUSZA

Ki úr az egész gép felett
ide tett
és becsavart szorosan, pontosan.
Most itt állok
és szolgálók
nem akárhol, a helyemen.
És a gép dolgozik.

Nem zúgó motorja vagyok,
drága, finom műszere sem,
sem óriási lendkerék.
-Én talán nem is kellenék?-
Ki rám néz így szól: semmiség,
ám ez mit sem zavar,
hisz tudja jól a gép megalkotója,
hogy nincs felesleges csavar.

Mi rajtam nyugszik, sohasem kevés
a terhelés,
de tudja jól, aki megalkotott,
hogy bírni mennyi terhelést fogok,
had zakatoljon hát a gép,
itt nem lesz törés.
Rozsda engem meg nem ehet,
ápol, kezel, ki úr a gép felett.
Finom olaja rajtam végigcsurran,
s ha egyszer-egyszer talán meglazultam,
kulcsával helyreigazít nyomban.

Így élem csendes, észrevétlen életem
a gépben,
amíg betöltöm küldetésem,
és elkopok,
s a gép ura látja, hogy itt az óra,
hogy kicserélje,
s szolgálatát betöltött helyére
majd új csavar kerül,
és a gép dolgozik tovább
győzelmesen, szüntelenül.

Dr. Molnár Gyula